

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců Mgr. Aleše Smetanky a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **I. S.**
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Vlasákem
sídlem nám. Republiky 2, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Magistrát města Plzně**
sídlem Škroupova 4/264, 306 23 Plzeň

za účasti
osob zúčastněných
na řízení:

- 1) M. T.
- 2) B. L.
- 3) J. P.
- 4) O. P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2020, č. j. MMP/369351/19,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 3, odboru stavebně správního a investic (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 27. 5. 2019, č. j. UMO3/22248/19 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta její žádost o dodatečné povolení dvojdílných vrat na pozemcích parc. č. X. a X. v k. ú. K. (dále jen „*stavba*“).

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně nejprve zrekapitulovala průběh několika správních řízení, která souvisela se stavbou. Poukázala na rozsudky zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2006, sp. zn. 30 Ca 92/2006, a ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 57 A 129/2010, kterými byla zrušena dřívější správní rozhodnutí týkající se stavby.
3. K věci samé, která je předmětem soudního přezkumu, uvedla, že prvoinstanční rozhodnutí je nezákonné, protože správním orgánem prvního stupně široce stanovený okruh účastníků okruhu účastníků odporuje zákonu a nezabývalo se eventuálním vlivem na polohu stavby. Dále žalobkyně namítla, že vyžádaná vyjádření či závazná stanoviska dotčených orgánů nejsou s ohledem na časový odstup od zhotovení stavby použitelná. Žalobkyně namítla, že se správní orgány neřídily závaznými právními názory soudu a konkrétně poukázala na rozsudek sp. zn. 57 A 129/2010, v němž soud uvedl, že musí být přezkoumatelně odůvodněn závěr o charakteru pozemku, na kterém se stavba nachází, pokud jde o charakter veřejné účelové komunikace. Žalobkyně doplnila k argumentaci žalovaného, že charakter veřejně přístupné účelové komunikace vyplývá z rozhodnutí příslušného silničně správního orgánu sp. zn. ÚMO3/10133/18/VT, že žalobkyně nebyla účastna žádného řízení, ve kterém by takové rozhodnutí bylo vydáno a nemá o takovém rozhodnutí žádnou povědomost.
4. Žalobkyně poukázala na neúplně zjištěný skutkový stav, konkrétně že správními orgány nebylo nikdy provedeno místní šetření, nebyla ověřena nesprávná a nepravdivá tvrzení o evakuační trase, nebyla ověřena možnost jiného přístupu, ba dokonce ani samotný charakter a parametry pozemků, na kterých by se dle tvrzení a rozhodnutí správních orgánů měla nacházet veřejná účelová komunikace. Vypořádání odvolací námitky žalobkyně žalovaným tak, že vedlejší identická cesta není předmětem řízení, označila žalobkyně za nesprávné a nezákonné. Podle žalobkyně nemůže obstát závěr správních orgánů o nezákonnosti stavby, když stavbu nechaly provést na základě ohlášení, které nepožadovaly nijak doplnit.
5. Žalobkyně žádala, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný poukázal na to, že nelegální stavba byla vybudována v roce 1993 a sdělení stavebního úřadu v roce 2005, že proti stavbě ohlášené v roce 2005 nemá námitek, bylo nadřízeným správním orgánem pro nezákonnost zrušeno. Žádost o dodatečné povolení stavby byla podána dne 11. 2. 2009. Žádost byla prvoinstančním rozhodnutím zamítnuta, neboť nebylo prokázáno naplnění podmínek pro její dodatečné povolení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 27. 12. 2009, kdy bylo postupováno podle správního řádu účinného do 30. 6. 2009, a to vzhledem k datu podání žádosti. Stavebníci a zároveň žadatelé o dodatečné povolení stavby byli opakovaně ze strany stavebního úřadu mamě vyzýváni k prokázání naplnění podmínek pro její dodatečné povolení. Stavební úřad aktivně zajistil veškerá vyjádření a stanoviska dotčených orgánů chránící veřejný zájem. Žadatelé o dodatečné povolení stavby tedy neunesli důkazní břemeno pro její dodatečné povolení. Vyhovění žádosti znemožňovala následující nesouhlasná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů chránících veřejný zájem podle zvláštních právních předpisů a žalovaný tak zjistil skutečnosti, které znemožňovaly žádosti vyhovět (*rozpor nelegální stavby s veřejným zájmem chráněným zvláštními právními předpisy a rozpor s územním plánem města Plzně*), a proto neprováděl další dokazování: nesouhlasné stanovisko PČR č. j. KRPP-399908-1/č. j.-2018-030506-3 ze dne 14. 3. 2018, nesouhlasné stanovisko odboru životního prostředí MMP č. j. MMP/065609/18 ze dne 11. 4. 2018, nesouhlasné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru bezpečnosti, prevence kriminality a krizového řízení, č. j. MMP/081711/18 ze dne 9. 4. 2018, nesouhlasné závazné stanovisko odboru dopravy MMP č. j. MMP/105292/18 ze dne 23. 4. 2018, nesouhlasné vyjádření Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, krajského ředitelství č. j. HSPM-4826-19/2012 ÚPP ze dne 27. 3. 2018, nesouhlasné vyjádření Úřadu městského obvodu Plzeň 3, odboru dopravy a životního prostředí č. j. ÚM03/16054/18/VT ze dne 20. 4. 2018, nesouhlasné vyjádření odboru stavebně správního MMP č. j. MMP/071435/18 ze dne 16. 3. 2018.
7. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

8. Osoby zúčastněné na řízení ad 2), 3) a 4) vyjádřili souhlas s žalobou žalobkyně a dodali, že údajně dotčení chataři mají k dispozici další nejméně čtyři cesty. Předmětný soukromý pozemek je cca 3m široký, nezpevněný, neosvětlený, tudíž nemůže sloužit k tomu, co je po nich požadováno. Kdyby bylo provedeno místní šetření, každý rozumný úředník by jim dal za pravdu.

V.

Posouzení věci soudem

9. Vzhledem k tomu, že žalobkyně, v podání ze dne 13. 7. 2020, a žalovaný, ve vyjádření

k žalobě, s tímto postupem vyjádřili výslovný souhlas, rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

VI.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je nedůvodná.
11. Soud předesílá, že správní soudnictví je podle ust. § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, bod 80).
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Soud považuje za vhodné předznamenat základní úvahová východiska, jež použil při hodnocení důvodnosti žaloby.
14. Především je nutno uvést, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
15. Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí uvádí soud následující. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvážil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko

správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018 – 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). K obecné námitce nepřezkoumatelnosti soud stejně obecně uvádí, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal, protože z něj bylo možné zjistit, jak žalovaný rozhodl i proč rozhodl tak, jak rozhodl.

16. Pokud žalobkyně v podané žalobě citovala a odkazovala na určitá ustanovení správního řádu, aniž uvedla konkrétní skutkové či právní okolnosti, jimiž měla být zákonná ustanovení porušena, konstatuje soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí, že rozhodnutí neshledal v rozporu s žalobkyní citovanými §§ 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. [2 Azs 92/2005 – 58](#): *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“*
17. Pokud jde o náležitosti žalobních bodů, Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 8 Azs 52/2005 – 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 – 42).

18. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 – 20, konstatoval, že „soud ... v žádném případě není povinen žalobní body domýšlet, fantazijně o nich spekulovat, resp. konstruovat namísto žalobce všechny možné zásahy do jeho veřejných subjektivních práv, jinak by porušil dispoziční zásadu, podle níž má žalobce ve svých rukou určit, proti čemu a proč žalobu podává, a tím i závazně vymezit rozsah, v němž se má soud věcí zabývat.“ Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 – 21).
19. Soud podal tento výklad týkající se žalobních bodů žaloby podle § 65 s. ř. s. z toho důvodu, že žalobkyně v žalobě popisovala průběh jiných správních řízení, citovala právní předpisy, nesouhlasila s tím, že žalovaný argumentaci správního orgánu prvního stupně převzal, resp. na ni odkázal, aniž by (kromě dále vypořádaných žalobních bodů) tvrdila, v čem konkrétně správní orgán pochybil, jaký jeho závěr byl vadný a proč, nebo proč to které procesní pochybení mělo způsobit nezákonnost rozhodnutí atp.
20. Soud nepovažuje za účelné podrobně rekapitulovat celý průběh řízení o dodatečném povolení stavby, který byl zdokumentován v předložené rozsáhlé spisové dokumentaci. Průběh řízení byl dostatečně podrobně popsán v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí prvoinstančním, a jak účastníkům řízení, tak osobám zúčastněným na řízení je dobře znám.
21. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí: Žalobkyně podala 16. 5. 2005 u Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice ohlášení provedení drobné stavby v podobě dvojdílných vrat. Dne 13. 6. 2005 tento žalobkyni sdělil, že proti provedení stavby nemá námitek. Dne 24. 8. 2005 vydal odbor stavebně správní Magistrátu města Plzně rozhodnutí, kterým pozastavil výkon opatření ze dne 13. 6. 2005 pro jeho rozpor se zákonem a zároveň uložil zjednání nápravy. Úřad městského obvodu Plzeň 5 – Křimice dne 30. 8. 2005 vydal rozhodnutí, kterým stanovil, že provést realizaci stavby dvojdílných vrat lze provést jen na základě stavebního povolení. Zároveň

vyzval tehdejší žalobkyni a ostatní žadatele k doplnění žádosti ze dne 16. 5. 2005 a řízení přerušil. Dne 11. 2. 2009 podala žalobkyně a ostatní stavebníci žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 5. 3. 2014 vydal Krajský úřad Plzeňského kraje v přezkumném řízení rozhodnutí č. j. RR/1230/14, v němž uvedl, že řízení o dodatečném povolení stavby dvojdílných vrat bylo zahájeno dne 11. 2. 2009. Toto rozhodnutí nebylo v následném instančním postupu, ani ke správní žalobě, zrušeno. Dne 9. 8. 2017 došlo ke změně místní příslušnosti stavebního úřadu, když se správním orgánem vedoucím řízení o dodatečném povolení stavby stal správní orgán prvního stupně. Dne 20. 4. 2018 vydal Úřad městského obvodu Plzeň 3, odbor dopravy a životního prostředí, jako příslušný silniční správní úřad nesouhlasné vyjádření s umístěním stavby dvojdílných vrat, neboť na pozemcích, na nichž se tato nacházela, existovala veřejně přístupná účelová komunikace. Dne 23. 4. 2018 vydal Magistrát města Plzně, odbor dopravy, nesouhlasné vyjádření označené jako závazné stanovisko s umístěním stavby dvojdílných vrat na předmětných pozemcích, neboť tato vytvářela pevnou překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci, která sloužila jako jediná úniková cesta při potencionální zátopě území.

22. Prvoinstančním rozhodnutím pak správní orgán prvního stupně prvoinstančním rozhodnutím žádost o dodatečné povolení stavby zamítl. Prvoinstanční rozhodnutí bylo (str. 12) odůvodněno zejména tím, že stavebník neprokázal splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 2 stavebního zákona, ač byl k tomu opakovaně vyzván. *„Nad rámec zákona zdejší stavební úřad vyžádal závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů. (...) Zdejší stavební úřad konstatuje, na základě závazných stanovisek a vyjádření dotčených orgánů a institucí (které jsou výše citované), že na pozemku parc. č. X., X. v katastrálním území K. (původní označení pozemku parc. č. X., X. v katastrálním území R. u P.) je veřejně přístupná účelová komunikace. Na veřejně přístupné účelové komunikaci nesmí být žádná pevná překážka (v tomto případě stavba dvojdílných vrat). Dále je v závazných stanoviscích a vyjádřeních uvedeno, že tako komunikace je v povodňovém plánu MO Plzeň 6 – Křimice pro lokalitu Na Hrázi stanovena jako jediná evakuační trasa. Řešení dle návrhu spoluvlastníků z čestného prohlášení ze dne 30. 6. 2008 o poskytnutí klíčů k odemčení vrat, je nedostatečné – nesouhlasné stanovisko povodňové komise MO Plzeň 5 – Křimice (zn. ÚMO5/0115/2011) ze dne 19.1.2011, která toto koordinuje. Z hlediska územního plánu s ohledem na využití předmětných pozemků orgán územního plánování vydal nesouhlas. Všechna závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů a institucí jsou výše citované, tak jak je zdejší stavební úřad chronologicky obdržel. Stavební úřad také upozorňuje na skutečnost, že zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích lze ošetřit dopravním opatřením (na základě souhlasu Magistrátu města Plzně, odboru dopravy v součinnosti s Policií České republiky, Městského ředitelství policie Plzeň, Dopravního inspektorát). Dále na základě výše uvedeného, zdejší stavební úřad zkonstatoval, že stavebník na základě závazných stanovisek a vyjádření dotčených orgánů a institucí nemohl naplnit požadavky v ustanovení § 129 odst. 2 tehdejšího stavebního zákona. Je nutno zdůraznit, že dispozice s účelovou komunikací, byť je ve vlastnictví soukromých vlastníků, je omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání, která má v daném případě přednost před soukromoprávní dispozicí s účelovou komunikací.“*
23. K odvolání žalobkyně pak prvoinstanční rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno následovně (str. 15 a 16): *„Současný stavební úřad obdržel od dotčených orgánů chránící veřejný zájem dle zvláštních právních předpisů 4 nesouhlasná stanoviska (nesouhlasné stanovisko PCR č.j. KRPP-399908- 1/č.j.-2018-030506-3 ze dne 14.3.2018, nesouhlasné stanovisko Odboru životního prostředí MMP č.j. MMP/065609/18 ze dne 11.4.2018, nesouhlasné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru*

bezpečnosti, prevence kriminality a krizového řízení č.j. MMP/081711/18 ze dne 9.4.2018, nesouhlasné závazné stanovisko odboru dopravy MMP č.j. MMP/105292/18 ze dne 23.4.2018) a 3 nesouhlasná vyjádření (nesouhlasné vyjádření Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, krajského ředitelství č.j. HSPM-4826-19/2012 ÚPP ze dne 27.3.2018, nesouhlasné vyjádření Úřadu městského obvodu Plzeň 3, odboru dopravy a životního prostředí č.j. ÚMO3/16054/18/VT ze dne 20.4.2018, nesouhlasné vyjádření Odboru stavebně správního MMP č.j. MMP/071435/18 ze dne 16.3.2018). (...) K prokázání naplnění podmínek pro dodatečné povolení nelegální stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona byli stavebníci ze strany stavebního úřadu vyzýváni v průběhu řízení o dodatečné povolení stavby. Výzvu a naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavebníci neprokázali. Z jejich strany nebylo aktivně doloženo ani žádné vyjádření a stanovisko dotčeného orgánu k prokázání souladu stavby s veřejným zájmem, jak vyžaduje ustanovení § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Stavebníci neunesli důkazní břímě (neprokázali soulad nelegální stavby s podmínkami v § 129 odst. 2 stavebního zákona. V celém řízení aktivně sháněl vyjádření a stanoviska dotčených orgánů chránící veřejný zájem dle zvláštních právních předpisů pouze současný stavební úřad, která však byla z převážné většiny negativní. Navíc je nutné v tomto případě poukázat i na vyjádření Odboru stavebně správního Magistrátu města Plzně č. j. MMP/071435/18 ze dne 16.3.2018, na základě kterého vydal tento orgán územního plánování nesoulad předmětné stavby s platným územním plánem města Plzně. Vzhledem k tomu, že stavební úřad při přezkumu podané žádosti o dodatečné povolení stavby obdržel nesouhlasná stanoviska dotčených orgánů chránící veřejný zájem podle zvláštních právních předpisů (nesouhlasné stanovisko PČR č. j. KRPP-399908-1/č.j.-2018-030506-3 ze dne 14. 3. 2018, nesouhlasné stanovisko Odboru životního prostředí MMP č. j. MMP/065609/18 ze dne 11. 4. 2018, nesouhlasné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru bezpečnosti, prevence kriminality a krizového řízení č. j. MMP/081711/18 ze dne 9. 4. 2018, nesouhlasné závazné stanovisko odboru dopravy MMP č. j. MMP/105292/18 ze dne 23. 4. 2018, dále 3 nesouhlasná vyjádření dotčených orgánů chránící veřejný zájem podle zvláštních právních předpisů: nesouhlasné vyjádření Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, krajského ředitelství č. j. HSPM-4826-19/2012 ÚPP ze dne 27. 3. 2018, nesouhlasné vyjádření Úřadu městského obvodu Plzeň 3, odboru dopravy a životního prostředí č. j. ÚMO3/16054/18/VT ze dne 20.4.2018S), tj. zjistil skutečnost, která znemožňovala žádosti o dodatečné povolení stavby vyhovět (tedy rozpor nelegální stavby s veřejným zájmem chráněným zvláštními právními předpisy), žádost o dodatečné povolení stavby podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítl a dál neprováděl další dokazování. S ohledem na shora uvedené nelze nelegální stavbu dvojdílných vrat pro rozpor s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními právními předpisy proto dodatečně zlegalizovat (povolit). Odvolací správní orgán znovu uvádí, že nelegální stavba se nachází i v evakuační trase aktivní zóny záplavového území řeky Mže – chatové oblasti „Na Hrázi“. Dle stanoviska příslušného vodoprávního úřadu jako dotčeného orgánu chránící veřejný zájem se v případě obou stavbou dotčených pozemků jedná o jedinou reálně použitelnou (bezpečnou) evakuační trasu ze záplavového území pro velké množství rekreačních objektů v tzv. lokalitě „Na Hrázi“.

24. Při posouzení žaloby vyšel soud z následující právní úpravy platné a účinné ke dni podání žádosti o dodatečné povolení stavby, tj. ke dni 11. 2. 2009. Okamžik zahájení řízení o dodatečném povolení stavby soud určil s ohledem výše zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 5. 3. 2014, č. j. RR/1230/14. Ani žalobkyně proti tomuto datu jako okamžiku určujícímu okamžik zahájení řízení o dodatečném povolení stavby ničeho nenamítala. Dle čl. II. bod 14 zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon a některé související zákony, se správní řízení, která nebyla pravomocně skončena

přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních právních předpisů [výjimka dle písm. a) v nyní projednávané věci dána nebyla, neboť pro umístnění stavby dvojdílných vrat ohlášení nedostačovalo].

25. Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „[S]tavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.“
26. Podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona „[S]tavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.“
27. Podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona „[U] stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.“
28. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, publ. pod č. 3117/2014 Sb. NSS) vyplývá, že ve vztahu ke splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby tíží důkazní břemeno žadatele, resp. stavebníka.
29. V rozsudku ze dne 18. 11. 2019, č.j. 3 As 311/2017-31, bod 21, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[Ú]čelem řízení o dodatečném povolení stavby je tedy dodatečné zhojení stavu spočívajícího v nerespektování zákona stavebníkem pod podmínkou, že dodatečně povolená stavba není v rozporu s veřejným zájmem, územně plánovací dokumentací, ani s cíli a záměry územního plánování. Je na stavebníkovi, aby prokázal splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 3 stavebního zákona, přitom podklady je povinen předložit ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení (důkazní břemeno k prokázání splnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby leží na stavebníkovi).“ Dále kasační soud v posledně citovaném rozsudku uvedl, že „[O]proti obecně ve správním řízení uplatňované zásadě materiální pravdy, kdy je za zjištění skutkového stavu v rozsahu dostatečném pro vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení odpovědný stavební úřad, leží v řízení o dodatečném povolení stavby tato odpovědnost na stavebníkovi.“
30. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně ke své žádosti nedoložila žádné podklady či důkazy prokazující splnění podmínek dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, ačkoliv k tomuto byla tehdy příslušným správním orgánem Úřadem městského obvodu Plzeň 5 – Křimice vyzývána (viz např. výzva k doplnění žádosti ze dne 17. 1. 2011, č. j. ÚMO5/0064/2011, opatření ze dne 15. 7. 2013, č. j. ÚMO5/0819/2013, či opatření ze dne 13. 9. 2013, č. j. ÚMO5/0819/2/2013). Jak správně uvedl žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí, „[K] prokázání naplnění podmínek pro dodatečné povolení nelegální stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona byli stavebníci ze strany stavebního úřadu vyzýváni v průběhu řízení o dodatečné povolení stavby. Výzvu a naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby

dle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavebníci neprokázali. Z jejich strany nebylo aktivně doloženo ani žádné vyjádření a stanovisko dotčeného orgánu k prokázání souladu stavby s veřejným zájmem, jak vyžaduje ustanovení § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Stavebníci neunesli důkazní břímě (neprokázali soulad nelegální stavby s podmínkami v § 129 odst. 2 stavebního zákona. V celém řízení aktivně sháněl vyjádření a stanoviska dotčených orgánů chránící veřejný zájem dle zvláštních právních předpisů pouze současný stavební úřad, která však byla z převážné většiny negativní.“ Již samotné neunesení důkazního břemene žalobkyní a ostatními žadateli stran prokázání naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby by dostačovalo k zamítnutí žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby. Přitom tento důvod napadeného rozhodnutí žalobou nijak nezpochybňovala.

31. Žalobkyně žalobními námitkami brojila proti závěru správních orgánů o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích. Její žalobní námitky soud neshledal důvodnými.
32. K namítanému neprovedení místního šetření, neověření tvrzení o evakuační trase a neověření možnosti jiného přístupu správními orgány soud uvádí, že správní orgány neměly povinnost toto provádět, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení provedení místního šetření nenavrhovala. Jak je uvedeno výše, byla to žalobkyně, koho tížilo důkazní břemeno stran prokázání splnění podmínek dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona. Zároveň správní orgány při posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace vyšly ze stanovisek jiných správních orgánů – vyjádření Magistrátu města Plzně ze dne 23. 4. 2018, č. j. MMP/105292/18, a vyjádření Úřadu městského obvodu Plzeň 3 ze dne 20. 4. 2018, č. j. ÚMO3/16054/18/VT, které její existenci deklarovaly. Z vyjádření Úřadu městského obvodu Plzeň 3 ze dne 20. 4. 2018 vyplynulo, že toto bylo zpracováno na základě místního šetření. Vyjádření Magistrátu města Plzně pak bylo vyjádřením správního orgánu příslušného dle ust. § 40 odst. 4 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Závěry nesouhlasných stanovisek žalobkyně v žalobě opět nijak nezpochybňovala, ač šlo o nosný důvod napadeného rozhodnutí.
33. Bez ohledu na to, zda tato stanoviska měla charakter závazného stanoviska, pročez by jejich existence znamenala sama o sobě nemožnost vyhovět žádosti žalobkyně (srov. ust. § 149 odst. 3 správního řádu), či se jednalo o stanoviska nezávazná, pročez správní orgány byly oprávněny tato hodnotit dle zásady volného hodnocení důkazů, je nutno zdůraznit, že žalobkyně byla oprávněna, a zároveň s ohledem na ji tížící důkazní břemeno povinna, pro úspěšnost své žádosti vyvracet jejich správnost a prokazovat splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby. Pokud žalobkyně chtěla prokázat, že se na předmětných pozemcích nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, mohla požádat příslušný silniční správní úřad o vydání deklaratorního rozhodnutí o její neexistenci (srov. ČERNÍNOVÁ, M. § 40 In. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář*. 2015, dostupné v ASPI). Soud znovu uvádí, že žalobkyně ve své žalobě proti těmto vyjádřením jiných správních orgánů nijak nebrojila (uvedla toliko to, že nebyla účastna žádného řízení, v jehož rámci bylo vydáno „rozhodnutí“ Úřadu městského obvodu Plzeň 3, odboru dopravy a životního prostředí, ze dne 20. 4. 2018, sp. zn. ÚMO3/10133/18/VT, č. j. ÚMO3/16054/18/VT, toto však nebylo možné považovat za samostatnou žalobní námitku směřující proti předmětnému úkonu, neboť z tohoto nevyplývalo, zda vůbec žalobkyně předmětný úkon považuje za nezákonný, resp. z jakých důvodů by nezákonným měl být. Pokud žalobkyně uvedla, že neměla o předmětném vyjádření žádnou povědomost, soud k tomu uvádí, že toto bylo součástí spisového materiálu již v době, kdy ze zástupce žalobkyně seznámil s obsahem spisového materiálu dne 13. 8. 2018

a již správní orgán prvního stupně z tohoto vycházel při vydání prvoinstančního rozhodnutí). Žalobkyně namítala pouze to, že správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný nezjistil skutkový stav věci tak, že o tomto nepanovaly důvodné pochybnosti. Těmto námitkám však nelze přisvědčit. Byla to totiž žalobkyně, koho tížilo důkazní břemeno stran prokázání podmínek dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalobkyně tak pro vyhovění žádosti měla splnění těchto podmínek prokázat. Pokud jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný, vyšli při svém rozhodování ze stanovisek a vyjádření jiných orgánů, nelze shledat jejich postup vadným. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení nepředložila žádné důkazy vyvracející či zpochybňující skutečnosti v těchto podkladech uvedené. Prokázat naplnění skutkových předpokladů ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona bylo úkolem žalobkyně, kterého se žalobkyně nemohla jednoduše zbavit poukazem na povinnost správních orgánů zjistit skutkový stav tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2019, č. j. 3 As 311/2017-31; přiměřeně lze vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Afs 194/2019-43, bod 39, týkajícího se taktéž řízení založeného na primárním důkazním břemenu tížícím určitý subjekt).

34. K žalobkyní odkazovaným rozsudkům zdejšího soudu soud uvádí následující.
35. Z rozsudku ze dne 23. 9. 2007, č. j. 30 Ca 92/2006-100, soud zjistil, že zdejší soud se v řízení pod sp. zn. 30 Ca 92/2006 zabýval posouzením zákonnosti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, resp. rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice, kterým došlo k zastavení řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Jak uvedl zdejší soud na str. 9 předmětného rozsudku, „[R]ozhodnutí o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy, kterým se nerozhoduje o věci samé, nýbrž se pouze deklaruje, že zde jsou přesně specifikované důvody, které brání vydání rozhodnutí o věci samé. Správní orgány mohou zastavit řízení toliko ze zákonem vymezených důvodů, neboť nejsou-li dány důvody pro zastavení řízení je nutné o věci samé rozhodnout. V soudním řízení správním je soud oprávněn a zároveň povinen z pohledu žalobních bodů přezkoumat pouze, zda v dané věci byly či nebyly dány důvody pro zastavení řízení, nemůže se zabývat námitkami směřujícími do věci samé, neboť o jejich řešení se nemůže opírat ani rozhodnutí o zastavení řízení. Je-li shledáno, že v dané věci byly dány důvody pro zastavení řízení, je nutné žalobu zamítnout. Je-li naopak shledáno, že v dané věci nebyly dány důvody pro zastavení řízení, je nutné napadené rozhodnutí zrušit a vrátit žalovanému k dalšímu řízení.“ Jako důvodnou pak shledal žalobní námitku, že nebylo nutné, aby žádost o stavební povolení podali všichni spoluvlastníci, nýbrž stačilo, aby žádost podali spoluvlastníci disponující většinovým podílem k nemovitosti. Tehdejšímu žalovanému rovněž vytkl, že nedostatečně odůvodnil, proč měla komunikace zůstat trvale přístupná ani z jakého důvodu byla tato skutečnost důvodem pro zastavení stavebního řízení podle ust. § 60 odst. 2 tehdejšího stavebního zákona (zákona č. 50/1976 Sb. – pozn. soudu) a ne například důvodem pro zamítnutí žádosti o stavební povolení. Taktéž nebyly uvedeny podklady, na základě kterých žalovaný učinil skutkový závěr, že část pozemku i objekty byly umístěny v záplavovém území řeky Mže, a na základě jakých právních předpisů žalovaný dospěl k závěru, že důvodem pro zastavení stavebního řízení podle ust. § 60 odst. 2 tehdejšího stavebního zákona bylo, že část pozemku a blíže nespecifikované objekty byly umístěny v záplavovém území řeky Mže. K existenci či neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace se soud v tomto rozsudku vůbec nevyjadřoval, stejně tak se nevyjadřoval k otázce, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když změnily své rozhodnutí ohledně právního titulu nutného pro realizaci předmětné stavby. V citovaném rozsudku tedy zdejší soud závazně neurčil, že stavbu dvojdílných vrat bylo

lze provést na základě ohlášení, jak se zřejmě domnívala žalobkyně.

36. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 57 A 129/2010-73, pak soud neposuzoval předmětnou stavbu dvojdílných vrat z pohledu stavebních předpisů, nýbrž přezkoumával rozhodnutí správních orgánů, kterým tyto zamítly žádost žalobkyně o omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Správní řízení, jeho výsledkem bylo tehdy napadené rozhodnutí, nebylo řízení vedeným podle stavebního zákona, nýbrž dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Předmět řízení byl tedy v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 129/2010 zcela odlišný od předmětu řízení v nyní projednávané věci. Tehdy napadené správní rozhodnutí pak zdejší soud zrušil toliko z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. V posledně citovaném rozsudku rovněž uvedl, že správní orgány neuvedly konkrétní důvody, na jejichž základě dospěly k závěru, že se na předmětných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace.
37. V nyní projednávané věci však správní orgán prvního stupně i žalovaný uvedli, že k závěru o existenci veřejně přístupné účelové komunikace dospěli na základě jinými správními orgány předložených stanovisek. Pokud žalobkyně chtěla zpochybnit závěry z těchto stanovisek plynoucí, měla sama navrhnout důkazy k prokázání, že se na předmětných pozemcích veřejně přístupná účelová komunikace nenachází, či podat žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí o její neexistenci (viz výše). Žalobkyně zároveň v žalobě neuvedla žádné důvody, proč by výše zmíněná vyjádření Magistrátu města Plzně, resp. Úřadu městského obvodu Plzeň 3, měla být nesprávná či nezákonná, když brojila pouze proti závěrům a postupu žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně. Nutno však zdůraznit, že primárně však měla být žalobkyně aktivní v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby co do unesení ji tížícího důkazního břemene ve vztahu ke splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby dvojdílných vrat. Žalobkyně však toto důkazní břemeno neunesla.
38. Namítala-li žalobkyně v žalobě nesprávně stanovený okruh účastníků řízení, neuvedla konkrétně, v čem se tato tvrzená procesní vada měla odrazit na zkrácení jejich práv dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Z tohoto důvodu nemohlo jít o námitku důvodnou.
39. Ani námitka, že správní orgán prvního stupně sice zjistil hranice i označení pozemků, ale nezabýval se eventuálním vlivem na polohu stavby, nevyústila v žádné konkrétní tvrzení, proč se touto otázkou správní orgán zabývat měl (v jakém směru šlo o otázku významnou pro rozhodnutí) a k jaké úvaze, odůvodňující případnou nezákonnost napadeného rozhodnutí, vůbec námitka směřovala. Proto nešlo o námitku důvodnou.
40. Obdobně nedůvodnou byla i námitka, že vyžádaná vyjádření či závazná stanoviska dotčených orgánů nebyla s ohledem na časový odstup od zhotovení stavby použitelná. Žalobkyně obsah negativních stanovisek nezpochybňovala, jen tvrdila, že mají příliš dlouhý časový odstup od budování vrat. Jednak tedy časový odstup a priori nepoužitelnost podkladů rozhodnutí nezakládá, pokud není zřejmé, že došlo nebo mohlo dojít ke změně skutkového stavu, a zadruhé, odstup mezi vydáním negativních stanovisek a *vybudováním vrat* je zcela právně bezvýznamný. Rozhodné je, jaký je aktuální veřejný zájem prezentovaný ve stanoviscích, nikoli jaký byl v době zhotovení nepovolené stavby.
41. Soud znovu dodává, že žalobní tvrzení, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení, v němž bylo vydáno vyjádření Úřadu městského obvodu Plzeň 3, odboru dopravy a životního prostředí sp. zn. ÚMO3/10133/18/VT, č. j. ÚMO3/16054/18/VT ze dne 20. 4. 2018, opět nevyústilo v žádnou úvahu, proč by to mělo vést k nezákonnosti rozhodnutí, a zadruhé,

nešlo o žádné řízení, proto nepřicházela do úvahy účast žalobkyně na něm, a s vědomostí žalobkyně o jeho obsahu se soud vypořádal výše. A skutečnost, že by žalobkyně o něm neměla vědomost, sama o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí nemohla.

42. Vrátili-li se soud ještě k žalobkyní namítanému dostatečně nezjištěnému stavu, zdůrazňuje, že to byla žalobkyně, jíž tížilo důkazní břemeno. Místní šetření žalobkyně nenavrhovala a naplnění podmínek stanovených v § 129 odst. 2 stavebního zákona prokázat z podstaty tak jako tak nemohlo. Otázku evakuační trasy a jiného přístupu vnesla do řízení žalobkyně již ve svém odvolání a obdržela jasnou a logickou odpověď ze strany žalovaného: „*Odvolací správní orgán znovu uvádí, že nelegální stavba se nachází i v evakuační trase aktivní zóny záplavového území řeky Mže – chatové oblasti „Na Hrázi“. Dle stanoviska příslušného vodoprávního úřadu jako dotčeného orgánu chránící veřejný zájem se v případě obou stavbou dotčených pozemků jedná o jedinou reálně použitelnou (bezpečnou) evakuační trasu ze záplavového území pro velké množství rekreačních objektů v tzv. lokalitě „Na Hrázi.“ (str. 16 napadeného rozhodnutí). K odvolací námitce tvrdící nesprávnost závěru o jediné evakuační cestě žalovaný uvedl: „Odvolací správní orgán v případě tohoto odvolacího důvodu uvádí, že je nedůvodný a znovu odkazuje na stanovisko příslušného vodoprávního úřadu sp. zn. MMP/065609/18/2.“ (str. 24 napadeného rozhodnutí). K odvolací námitce, že správní orgán ani neprovedl místní šetření, nezabýval se tím, jaký je možný přístup a příjezd do předmětné oblasti, nezabýval se parametry údajné komunikace, žalovaný uvedl: „Odvolací správní orgán shledává i tento odvolací důvod za nedůvodný, neboť vzhledem k tomu, že stavební úřad při přezkumu žádosti o dodatečné povolení stavby zjistil skutečnost, která znemožňovala žádosti o dodatečné povolení stavby vyhovět, kterou je rozpor stavby s veřejným zájmem chráněným zvláštními právními předpisy (viz. výše specifikovaná nesouhlasná stanoviska dotčených orgánů chránící veřejný zájem podle zvláštních právních předpisů), na základě ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu žádost o dodatečné povolení stavby zamítl a dal neprovádět další dokazování.“ (str. 23 a 24 napadeného rozhodnutí). S tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí však žalobkyně nijak nepolemizuje, nijak ho v žalobě nezpochybňuje, jen námitku v žalobě znovu opakuje a vysvětlení žalovaného v napadeném rozhodnutí pomíjí.*
43. K další žalobní námitce soud uvádí, že odvolací námitka žalobkyně zněla: „*Přitom situace hned na vedlejší souběžné cestě se jeví jako téměř identická, ale tato situace zůstává ze strany správních orgánů nepovšimnuta.*“ Tuto námitku žalovaný na str. 24 napadeného rozhodnutí vypořádal takto: „*K odvolacímu důvodu, který se týká vedlejší souběžné cesty, která má být identická se stavbou dotčenými pozemkami, odvolací správní orgán uvádí, že je nedůvodný, neboť tato vedlejší identická cesta není předmětem tohoto řízení.*“ Námitka tedy byla ze strany žalovaného vypořádána dostatečně a správně (žalobkyně v žalobě uvedla jen to, že vypořádání je nesprávné a nezákonné).
44. I žalobní námitka, že správní orgány stavbu nechaly provést na základě ohlášení, které nepožadovaly nijak doplnit, kopíruje námitku odvolací, kterou na str. 21 napadeného rozhodnutí žalovaný vypořádal takto: „*Odvolací správní orgán zde musí reagovat výše uvedené tvrzení. Není pravdou, že stavebníci realizovali předmětnou stavbu dvojdílných vrat až poté, kdy ji ohlásili. Předmětná stavba byla postavena v roce 1993. Stavebníci stavbu poprvé ohlásili až v roce 2005, tj. 12 let poté. Teprve v roce 2009 bylo požádáno a její dodatečné povolení. K dnešnímu dni existuje stavba již cca 26 let a do dnešního dne nebyla dodatečně povolena. V současné době je nesporné, že se jedná, i vzhledem k výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu o nelegální stavbu, tj. stavbu vybudovanou bez jakéhokoli veřejnoprávního titulu (stavby provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného*

stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující a stavba nebyla doposud dodatečně povolena). Nejde ani o uvedení do původního stavu v roce 1999, jak tvrdí paní I. S. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 24/2006-86). Je sice pravdou, že předmětná stavba byla v roce 2005 Sdělením stavebního úřadu povolena, avšak toto Sdělení z roku 2005 bylo nadřízeným správním orgánem zrušeno pro nezákonnost.“ Námitka byla ze strany žalovaného vypořádána dostatečně a správně, aniž v žalobě žalobkyně uvedla, v čemž podle ní argumentace žalovanému nemůže obstát a musí vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

45. Osoby zúčastněné na řízení, které ve věci podaly vyjádření, se nevyjádřily k žádnému závěru, který by byl nosným důvodem napadeného rozhodnutí.
46. S ohledem na výše uvedené tak soud žalobu neshledal důvodnou, pročez ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný se ve vyjádření k žalobě práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal. Proto soud výrokem II tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
48. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo výrokem III tohoto rozsudku rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s., kdy žádná z osob zúčastněných na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo, protože jí soud neuložil žádnou povinnost a zároveň soud neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. srpna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu